

Arrest

nr. 264 009 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2004 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2005 wordt verzoekende partij erkend als vluchteling. Op 8 december 2005 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.3. Op 26 november 2009 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren of een vervangende gevangenisstraf van zes maanden voor feiten van valsheid in geschrifte, diefstal en diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

1.4. Op 9 april 2014 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van 30 euro of een vervangende gevangenisstraf van acht dagen met uitstel voor drie jaar, voor het dragen van verboden wapen(s).

1.5. Op 10 september 2014 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf met uitstel gedurende vijf jaar behalve zes maanden gevangenisstraf effectief voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging alsook wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving.

1.6. Op 10 april 2015 wordt de verzoekende partij door de politierechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van 25 euro of een vervangend rijverbod van 15 dagen, wegens een snelheidsovertreding.

1.7. Op 6 mei 2015 wordt de verzoekende partij door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 20 euro of een vervangend rijverbod van 8 dagen, wegens het negeren van een witte voorsorteringsspijl.

1.8. Op 5 februari 2016 wordt de verzoekende partij door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 25 euro of een vervangend rijverbod van 15 dagen omdat haar voertuig niet is ingeschreven.

1.9. Op 25 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft hier geen beroep tegen aangetekend.

1.10. Op 13 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.11. Op 11 augustus 2020 wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd.

1.12. Op 9 september 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 248 191 van 26 januari 2021 wordt deze beslissing vernietigd. De aanvraag zoals vermeld onder punt 1.10. moet ten gevolge daarvan opnieuw behandeld worden.

1.13. Op 28 juni 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 53e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2020 werd ingediend door:

Naam: M. (..)

Voorna(a)m(en). A. S. (..)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Grozny

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op datum van 13.03 2020 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid, meer bepaald in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, M. A. (..) (RR: xxxxxxxxxx), in toepassing van art. 40ter van de wet van 15 12.1980. Er werd reeds een beslissing genomen voor deze aanvraag, deze werd evenwel vernietigd door de RvV op 26.01.2021 bij arrest 248.191. Betrokkenes aanvraag dient heden opnieuw te worden beoordeeld.

Het verblijf van betrokkene dient echter opnieuw geweigerd te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1,2°- wet 15.12.1980).

Er moet namelijk vastgesteld worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Op 26.11.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren met vervangende gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften, gebruikmaking van valsheid in geschriften; diefstal en diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

Op 09.04.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld tot een geldboete met vervangende gevangenisstraf van 8 dagen wegens verboden wapendracht.

Op 10.09 2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren voor de helft wegens diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving.

Na toekenning van de vluchtelingenstatus werd betrokkene de kans geboden zich in de Belgische samenleving te integreren, maar in plaats van een inkomen te verwerven op legale wijze, koos betrokkene er doelbewust voor snel winstbejag na te streven door middel van criminele activiteiten. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent dd. 10.09.2014 blijkt dat betrokkene veroordeeld werd omdat hij, samen met enkele kompanen, een persoon met geweld overvallen heeft en kortstondig wederrechtelijk en willekeurig van de vrijheid beroofd heeft. Hij werd voordien reeds twee maal definitief veroordeeld. Dit heeft hem er echter klaarblijkelijk niet van weerhouden opnieuw strafrechtelijke feiten te plegen. Ook erna werd betrokkene in een periode van minder dan één jaar nog tot 3 keer toe veroordeeld voor de politierechtbank. Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene in België reeds allerhande kansen aangeboden werd, zowel in het leven als op justitieel vlak (bij wijze van kansen om zich te herpakken zoals een werkstraf en een straf deels met uitstel) maar dit alles bleek telkenmale niet te mogen baten.

Bij de straftoemeting wees de Correctionele Rechtbank er bij haar vonnis dd. 10.09.2014 er op dat de gestelde handelingen getuigen van een duidelijk gebrek aan normbesef. Uit het vonnis blijkt daarenboven dat betrokkene de feiten steeds bijzonder geminimaliseerd heeft, wat wijst op een gebrek aan schuldinzicht en wat het gevaar dat van betrokkene uitgaat onderstreept. Aangezien betrokkene reeds twee maal definitief veroordeeld was voor feiten van geweldpleging en verboden wapendracht, is gebleken dat er in hoofde van betrokkene sprake is van een totaal gebrek aan schuldinzicht en dat hij het blijkbaar niet kan laten om strafrechtelijke feiten te plegen, telkens gebruikmakend van geweld en gericht op snel winstbejag zonder daarbij rekening te houden met de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. Gelet op het feit dat betrokkene reeds meermaals definitief veroordeeld werd in België geeft blijk van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016- 2017, DOC54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311)

Bovendien blijkt betrokkene met volgende PV's ook in het ANG voor te komen:

KO. 43. L4/00287719 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

IE.36.L1/00596117 Wapen, munitie, onderdeel toebehoren-dracht/vervoer

KO. 69. L4/00380416 Valse verklaring

GE. 40. LA/02952214 Schending van rechten door de grondwet gewaarborgd

GE.17. LA/02952014 Zware diefstal

A N. 36.L4/00515012 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

GE.43.LA/07620310 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

GE. 11. LA/06330809 Zware diefstal

GE. 18.LA/05772908 Gewone diefstal

ME.43.L6/00152606 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

Uit nazicht in het ANG blijkt aldus dat betrokkene bovendien na zijn veroordeling in 2014 opnieuw tot drie maal toe én vrij recent opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht. Het vonnis dd. 10.09.2014 stipte reeds aan dat de toen gestelde handelingen getuigden van een gebrek aan respect voor o.a. andermans fysieke integriteit, en dat zij het veiligheidsgevoel van argeloze burgers geschokeerd hebben. De recente PV's bevinden zich klaarblijkelijk opnieuw in dezelfde sfeer als die waar betrokkene in het verleden correctioneel voor werd veroordeeld, namelijk wapendracht/- vervoer en opzettelijke slagen en verwondingen. Om een betere inschatting te kunnen maken werd het advies ingewonnen van het parket. Het parket van Gent schrijft in haar advies dd. 22.06.2021: "uit bovenstaande antecedentenlijst kan worden afgeleid dat er 6 feiten zonder gevolg werden geklasseerd omwille van technische of opportunitismotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie. Dit betekent evenwel niet dat deze feiten moeten worden geminimaliseerd. Het betreffen eveneens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (2 maal), het niet dragen van een identiteitskaart (in casu van belang gezien meneer zijn verblijfssituatie) en wapendracht. Bovendien situeren deze feiten zich kort na elkaar (2016, 2017 en 2019) en pleegt meneer deze strafbare feiten in verschillende arrondissementen [..]."

Het parket schrijft voorts: 'Meneer zijn laatste veroordeling dateert van 2014. Dat is uiteraard al even geleden en maakt het moeilijk te beoordelen of meneer al dan niet een actuele bedreiging is voor de openbare orde. Het is hierbij echter belangrijk de aandacht niet enkel te vestigen op de effectieve veroordelingen van meneer maar ook op de feiten waarvoor hij recent nog in aanraking kwam met justitie. Dit betreffen feiten van verboden wapendracht en slagen en verwondingen daterend van 2019. [...] Meneer M. (...) vormt een actuele bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid. [...] Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigeren verblijfsrecht toe te kennen aan M. A. (...)."

Op basis van al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.

Krachtens artikel 43, §2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier enig leeftijdsgebonden probleem of een probleem met betrekking tot betrokkene's gezondheid kan blijken. Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaard heeft België ingereisd te zijn op 14.04.2004, met andere woorden 16 jaar geleden. Deze 16 jaren van verblijf in België zijn bovendien geen jaren van ononderbroken en regelmatig verblijf geweest gelet op de verscheidene periodes van detentie. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het CGVS op 25.11.2019 zich genooddaakt zag betrokkene's vluchtelingenstatus op te heffen, een beslissing waarvan betrokkene op 26.11.2019 in kennis werd gebracht. Er werd tegen voormelde beslissing van het CGVS geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), hetgeen impliceert dat betrokkene het eens is met de beslissing en haar motieven. Er dient duidelijk gesteld te worden dat betrokkene geen rechten kan putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsrecht waaraan een einde diende gesteld te worden. Verder heeft betrokkene destijds verklaard dat hij voor zijn komst naar het Rijk steeds in de Russische Federatie heeft gewoond, wat impliceert dat hij er tot ongeveer de leeftijd van 19 verbleef en er dus opgroeide, school liep en opgevoed werd. Betrokkene stelde tot slot zowel het Tsjetjeens als Russisch machtig te

zijn. Uit de beslissing van het CGVS dd 25.11.2019 blijkt trouwens dat hij nog contacten onderhoudt met familieleden en kennissen die nog in het land van herkomst verblijven, waaronder zijn vader. Het loutere feit dat betrokkene ongeveer 16 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die sterker zouden zijn de banden met het land van herkomst waar hij het overgrote deel van leven heeft doorgebracht, waarvan hij nog steeds de nationaliteit draagt en de taal machtig is. Daar tegenover staat dat heden ook niets voorligt waaruit blijkt dat betrokkene gedurende zijn verblijf zich (één van de) landstalen machtig maakte, noch legde hij een attest van inburgering voor. Enige sociale of culturele integratie kan verder ook geenszins blijken uit het dossier gelet op de gepleegde feiten, de opgelopen veroordelingen en de houding ten aanzien daarvan van betrokkene. Uit het reeds aangehaalde vonnis dd. 10.09.2014 blijkt dat betrokkene goed sociaal omkaderd was, en hij toenertijd een vriendin en drie kinderen had voor wie hij diende in te staan. Het is des te schrijnender dat betrokkene desondanks toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België, het land dat betrokkene destijds heeft opgevangen en bescherming heeft geboden, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Met betrekking tot de economische integratie in het Rijk blijkt uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent dd. 09.04.2014 dat er stukken werden voorlegd waaruit bleek dat betrokkene toenertijd regelmatig op interimbasis werkte. Bij huidige aanvraag werd vervolgens een attest gevoegd van Oud papier Jozef Michel NV waarin wordt gesteld dat betrokkene sinds 25.11.2019 op interimbasis voor het bedrijf werkt. Andere objectieve, verifieerbare bewijzen van deze of eerdere tewerkstelling zitten niet in het dossier. Enkele sporadische - niet geattesteerde - tewerkstellingen gedurende een periode van 16 jaar kunnen bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven of diepgewortelde integratie worden beschouwd. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Voor wat de gezinssituatie betreft- betrokkene heeft vier kinderen van Belgische nationaliteit, met name M. M. (..) (RR: xxxxxxxxx), M. H. (..) (RR: xxxxxxxxx), M. S. (..) (RR: xxxxxxxxx) en M. A. (..) (RR: xxxxxxxxx). Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 30.07.2018 niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn kinderen, en dat de relatie met de moeder van de kinderen ook reeds geruime tijd een einde heeft genomen. Betrokkene legt in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging bewijzen van betaling alimentatie voor en 2 foto's. Het gesolliciteerd karakter van de betalingen en de foto's kan niet worden uitgesloten. Immers, de eerste betaling aan een gerechtsdeurwaarder blijkt daags voor het indienen van de aanvraag gezinshereniging pas te zijn uitgevoerd, namelijk op 12.03.2020. Een volgende betaling voor april en mei 2020 werd uitgevoerd op 18.05.2020 en kort voor het binnenbrengen van bijkomende stukken. Dat de 3 betalingen van alimentatie dienden te verlopen via een gerechtsdeurwaarder geeft er bovendien ook geen blijk van dat betrokkene niet uit eigen beweging overging tot uitvoering van het vonnis en tot het leveren van bijdragen in de levenskosten voor zijn kinderen. De foto's die werden voorgelegd, werden op een zelfde moment genomen en werden, volgens de bestandsnaam en bestandsinfo genomen op 09.05.2020. Er mag verwacht worden dat, betrokkene toch meer bewijzen zou kunnen voorleggen ter staving van banden die hij onderhoudt met zijn kinderen, zeker nu blijkt dat hij inmiddels reeds meer dan 2 jaar niet meer gezamenlijk gevestigd is met hen. Verder blijkt uit het vonnis van de familierechtbank te Kortrijk dd. 28.06.2019 dat beide partijen opteerden voor een bezoeksregeling dewelke wordt afgesproken in onderling overleg. Ter zitting kwam men tot de afspraak van een bezoeksregeling waarbij de kinderen 's zaterdags van 9u00 tot 18u00 bij betrokkene zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat niets voorligt waaruit kan blijken dat enige bezoeksregeling enkel en alleen in het Rijk zou kunnen uitgeoefend worden. Het is dus aan betrokkene en de moeder van de kinderen om onderling of met de familierechtbank te bekijken hoe de omgangsregeling kan aangepast worden in het belang van de kinderen waarbij het ouderschap kan worden opgenomen door beide partijen waarbij ook rekening wordt gehouden met de nieuwe verblijfssituatie van betrokkene. Louter het feit dat betrokkene in België kinderen heeft, kan dus niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Er dient daarenboven vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering in betrokkenes gedrag heeft kunnen teweegbrengen (cfr uittreksel strafregister, vonnis in het dossier en consultatie ANG). Betrokkenes kinderen zijn allen geboren tussen 2011 en 2015, en waren dus reeds geboren ten tijde van de feiten. Desondanks heeft betrokkene zich er meermaals toe laten verleiden de wetten en regels in België klaarblijkelijk alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven (of voorheen behouden) van regulier verblijfsrecht, op welke basis hij dit ook wenst te verkrijgen. Indien deze beslissing een zekere negatieve impact heeft op betrokkenes gezinsleven, dient duidelijk gesteld

te worden dat deze volledig toe te wijzen zijn aan betrokkene's eigen persoonlijk gedrag waarvoor hij zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt. Zelfs na zijn eerste veroordeling heeft betrokkene geen lessen getrokken en heeft hij zich nog twee maal bezondigd aan strafrechtelijke feiten, die geleid hebben tot definitieve veroordelingen. Er dient tot slot op gewezen te worden dat deze beslissing enkel betrekking heeft op betrokkene en niet op zijn kinderen die over de Belgische nationaliteit beschikken. Het stichten van een gezin doet dus geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene zware feiten heeft gepleegd, dat hij de ernst van de feiten weigert in te zien, en er sprake is van recidive. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22 04 2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Tot slot kan ook worden opgemerkt dat bij de aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van art. 40ter een paspoort werd voorgelegd dat werd afgeleverd op 28.10.2008, daar waar het voorleggen van een geldig identiteitsbewijs één van de voorwaarden is om toepassing te kunnen maken van art. 40ter §2, 2°. Betrokkene heeft klaarblijkelijk na toekenning van de vluchtelingenstatus nog een paspoort aangevraagd aan de autoriteiten van het land van herkomst. Het is aldus redelijk te stellen dat betrokkene sindsdien geen gevaar meer loopt in het land van herkomst of de banden met het land van herkomst dermate hecht zijn dat hij het risico wou nemen zich aan te bieden bij de daartoe bevoegde autoriteiten met het oog op het bekomen van een paspoort. DVZ ziet heden dus geen enkele reden waarom betrokkene bij zijn aanvraag gezinshereniging in toepassing van art. 40ter een paspoort voorlegt dat reeds 12 jaar oud is. Hij toont niet aan in de onmogelijkheid te zijn geweest. Het is wel degelijk de bedoeling, conform artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 in samenlezing met art 41 en art. 2 van de wet van 15.12.1980, dat betrokkene op afdoende wijze zijn identiteit bewijst. Middels een paspoort van 12 jaar oud hetwelke een foto bevat waar betrokkene nog nauwelijks op te herkennen valt, kan zijn identiteit niet worden vastgesteld.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(..)

Te Brussel op 28.06.2021

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie herneemt de verzoekende partij haar middelen zoals aangevoerd in het initiële verzoekschrift en vult zij dit aan met een repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

"Eerste middel

Afgeleid uit de schending van het gezag van gewijsde

Herhaling van het middel,

De voornaamste nieuwe motivering m.b.t. de verwijzing naar het advies van het Openbaar Ministerie is onvoldoende om de motivering van het arrest nr. 248.191 te weerleggen. De relevante passage 3.5.2. uit het bovenstaand arrest luidt als volgt:

"3.5.2. De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar betoog. Het loutere feit immers dat verzoekende partij zich in het ondertussen verre verleden schuldig maakte aan een vorm van ernstige criminaliteit laat, in voorliggende zaak, op zich echter nog niet toe te oordelen dat de door de wet gestelde voorwaarden om het verblijfsrecht te weigeren vervuld zijn. Er moet immers ook blijken dat er

redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dit blijkt evenwel als zodanig niet uit de motieven van de bestreden beslissing. Zoals duidelijk blijkt verwijst de verwerende partij in hoofdzaak naar feiten van meer dan 11 en 6 jaar geleden. Sindsdien is verzoekende partij nog driemaal veroordeeld door de politierechtbank in 2015 en 2016 (feiten van ondertussen ook vijf en vier jaar geleden). Deze feiten betreffen inbreuken op de verkeerswetgeving die slechts aanleiding hebben gegeven tot een geldboete van 20 euro (x6) en twee geldboetes van 25 euro (x6). Deze feiten hebben geen uitstaans met de zwaarwichtige feiten die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot correctionele veroordelingen en er kan bezwaarlijk gesteld worden dat - omdat verzoekende partij drie keer een overtreding op de verkeerswet heeft begaan - daaruit een volgehouden criminele ingesteldheid blijkt waardoor zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Dit temeer de verkeersinbreuken ondertussen ook dateren van vier en vijfjaar geleden en niet blijkt dat verzoekende partij sindsdien nog dergelijke inbreuken heeft begaan of veroordeeld is geweest.

De verwerende partij tracht voorts het actuele gevaar te staven aan de hand van het feit dat verzoekende partij voorkomt in verschillende PV's. Zoals de verzoekende partij evenwel terecht opmerkt blijkt inderdaad dat de meeste PV's die vermeld worden betrekking hebben op de feiten tot en met 2014. Er blijven dan nog drie PV's over, opgesteld in 2016, 2017 en 2019, respectievelijk voor "Valse verklaring" Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer" en "Opzettelijke slagen en/of verwondingen". Zoals de verwerende partij evenwel toegeeft in de bestreden beslissing heeft zij geen weet wat het onderzoek tjaar deze feiten inhoudt noch wat het aandeel van verzoekende partij is. De Raad kan de verwerende partij wel volgen dat de twee laatste PV's mogelijk getuigen van feiten in dezelfde sfeer als waarvoor verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, maar er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft dienaangaande geen enkel onderzoek gevoerd doch slechts gemeend dat het loutere feit dat de naam van verzoekende partij opnieuw voorkomt in drie PV's, inhoudt dat zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. "

In het bijgevoegd advies van het Openbaar Ministerie, herhaalt het louter de kwalificatie van de feiten van de drie recente PV's, namelijk opzettelijke slagen en/of verwondingen, het niet dragen van een identiteitskaart en wapendracht. Deze summiere uiteenzetting brengt geen verheldering wat betreft de aard en de ernst van de feiten en welk mogelijk aandeel verzoeker daarin gespeeld heeft. Desalniettemin zijn deze elementen cruciaal om te beoordelen of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, overeenkomstig artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet en zoals geoordeeld in het bovenstaand arrest.

Het feit dat ook het Openbaar Ministerie onduidelijk blijft wat betreft de bovenvermelde elementen, toont aan dat de feiten niet voldoende zwaarwichtig zijn. In het omgekeerde geval zouden ze immers voer hebben om hun motivering te staven. Het niet dragen van een identiteitskaart kan bezwaarlijk een misdrijf zijn waaruit blijkt dat er sprake is van een volgehouden criminele ingesteldheid.

Deze redenering wordt verder ondersteund door hun vage verantwoording waarom de drie PV's zonder gevolg geklasseerd werden, namelijk omwille van technische of opportuniteitsmotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie. De redenen van seponering zijn en blijven dus ongewis. Het is mogelijk dat de PV's zonder gevolg werden geklasseerd omdat het openbaar ministerie niet voldoende middelen heeft om te vervolgen maar het is evengoed mogelijk dat zij van mening zijn dat de feiten niet voldoende zwaarwichtig zijn of dat er niet voldoende bewijs is om aan te tonen dat verzoeker werkelijk schuldig is. Deze zuivere speculatie is een niet deugdelijke motivering.

Het advies is bovendien contradictorisch: enerzijds concludeert het Openbaar Ministerie dat het moeilijk te beoordelen is of verzoeker al dan niet een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde vermits de laatste veroordeling dateert van 2014; anderzijds stelt het Openbaar Ministerie dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Deze conclusie steunt niet op een concrete analyse van drie recente PV's maar houdt zuiver een verwijzing in naar de kwalificatie van de drie PV's. De enkele vermelding van deze PV's is niet dienstig (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091). Het is dan ook onterecht van verweerder en van het Openbaar Ministerie om te stellen dat deze PV's zich in dezelfde sfeer bevinden dan voorheen daar verweerder niet eens de inhoud van de PV's kent en het Openbaar Ministerie niet eens de inhoudt van de PV's vermeld.

Bijgevolg werpt dit advies van het Openbaar Ministerie geen ander licht op de bestreden beslissing of op de feiten waarvoor verzoeker recent nog in aanraking kwam met justitie. Verweerder schendt het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad van 26 januari 2021, nr. 248.191.

De Raad vernietigde omdat niet aangetoond wordt dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Om voornoemde redenen kan het advies van het Openbaar Ministerie niet tot een ander besluit leiden. Daar in verband met dit punt het betrokken advies de enige nieuwe motivering vormt, en verweerder desondanks het verblijf weigert omdat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, schendt de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad.

Antwoord van verweerder en repliek

Nadat verweerder de redenering van het arrest nr. 248.191 van de Raad schetst, citeert hij opnieuw het advies van het Openbaar Ministerie op bladzijde 3 en 4 van de nota met opmerkingen. Hierop volgend, concludeert verweerder dat tegemoetgekomen werd aan de motivering van het arrest.

Desalniettemin wordt louter de kwalificatie van de PV's herhaald, doch is het onmogelijk af te leiden uit het advies van het Openbaar Ministerie of uit verweerders' motivering om welke feiten het gaat, wat het onderzoek naar deze feiten inhoudt en wat het aandeel van verzoeker is. Het is dan ook niet mogelijk de ernst van de feiten in te schatten.

Hoewel het Openbaar Ministerie wel de feiten weergeeft voor de veroordeling in 2014 door de correctionele rechtbank te Gent, doet het dit niet voor de kwalificatie van de PV's.

Volgens verweerder, op bladzijde 5 van de nota met opmerkingen, merkt het Openbaar Ministerie in diens advies op dat het ernstige feiten betreffen. Nochtans heeft het Openbaar Ministerie niet voor deze woordkeuze geopteerd maar voor het volgende "maar ook op de feiten waarvoor hij recent nog in aanraking kwam met justitie."

Zoals reeds hierboven gesteld kan de ernst van de feiten ook niet worden beoordeeld door de gepoogde rechtvaardiging, namelijk seponering omwille van technische of opportuniteitsmotieven.

De overige motivering op bladzijde 5 in de nota met opmerkingen wat betreft de definitie van een straf, de strafmaat, de strafuitvoering, de strafrechtelijke sanctionering, de vrijlating uit de gevangenis in het algemeen, is een a-posteriorimotivering. Deze kan aldus niet in aanmerking worden genomen en is overigens niet pertinent in casu.

In tegenstelling tot wat verweerder poneert, getuigt dit niet van een grondig onderzoek. Het is bijgevolg onterecht te concluderen dat verzoeker nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Tweede middel.

Afgeleid uit de schending van artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 25 maart 1957 (hierna: VWEU), en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel,

Luidens artikel 20, lid 1 VWEU zijn de vier Belgische kinderen van verzoeker Unieburgers en luidens artikel 20, lid 2 en artikel 21, lid 1 VWEU hebben deze kinderen het recht van vrij verkeer van personen binnen de EU.

Als vader van deze kinderen heeft verzoeker dan ook, onder bepaalde omstandigheden, een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen, nl. wanneer de weigering tot verblijf als gevolg heeft dat verzoeker met zijn 4 minderjarige kinderen de Unie moet verlaten, wat inhoudt dat aan de kinderen Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt onzegd, waardoor artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 VWEU geschonden worden (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A./België, punten 49 en 51).

De weigering om aan een derdelander (verzoeker) een verblijfsrecht toe te kennen kan aldus alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger (de kinderen) een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat de kinderen gedwongen worden de vader te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (idem, punt 52).

Er moet dan worden onderzocht onder welke omstandigheden ook werkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU kan dienen (idem, punt 63).

Het is relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder derdelander (idem, punt 70). In dit verband kan opgemerkt worden dat hoewel de ouders niet samenleven, ze het ouderlijk gezag gezamenlijk blijven uitoefenen. De familierechtbank oordeelde dat deze gezamenlijke uitoefening in het belang is van de kinderen. Indien het tegendeel waar was, had de rechter immers het exclusief gezag aan één ouder toegekend. Daarnaast zijn verzoeker en de moeder van de kinderen een verblijfsregeling overeengekomen, namelijk verblijven de

kinderen één dag in de week, d.i. zaterdag, bij verzoeker. Op het ogenblik van de bestreden beslissing werkt verzoeker en betaalt hij maandelijks een onderhoudsbijdrage.

Met het oog op de beoordeling van het risico dat de kinderen genoopt zouden worden het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht in België wordt geweigerd, moet bepaald worden welke ouder de daadwerkelijke zorg over de kinderen heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en de kinderen. In het raam van die beoordeling moet verwerende partij rekening houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, waarbij dit artikel moet gelezen worden in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hoger belang van het kind (idem, punt 71).

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar volstaat op zichzelf niet om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder derdelander en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan de derdelander het verblijfsrecht wordt geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin ze een affectieve band hebben zowel met de ene als met de andere ouder, alsmede met het risico dat voor het evenwicht van de kinderen zou ontstaan indien ze van de ouder derdelander worden gescheiden (idem, punt 72).

Dat de ouder derdelander samenwoont met de minderjarige kinderen Unieburger, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (idem, punt 73).

Weliswaar mag verweerder rekening houden met het eventuele gevaar voor de openbare orde dat van de derdelander uitgaat, en dat volgens de bestreden beslissing aanwezig zou zijn. Desalniettemin kan er verwacht worden dat in de beslissing een correcte beoordeling gemaakt wordt van pro en contra-argumenten: een correcte balans van het afgeleid recht op verblijf van de derdelander en het recht van de staat om een gevaarlijk persoon te verwijderen. Dit volgt uit de ingeroepen bepalingen van het VWEU, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 8 EVRM: het is de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit is kennelijk niet het geval daar verwerende partij meent dat de huidige verblijfsregeling even goed zou kunnen worden uitgeoefend in het buitenland. Verwerende partij insinueert dat de kinderen wekelijks op bezoek kunnen gaan bij verzoeker in Tsjetsjenië, dan wel dat de familierechtbank een nieuwe regeling kan uitwerken. Bijgevolg dwingt verwerende partij de kinderen om het grondgebied te verlaten, hetgeen strijdig is met artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 van het VWEU. Daarenboven maakt verwerende partij hier een foutieve inschatting daar een verwijdering van het grondgebied diverse nefaste gevolgen bewerkstelligt. Immers zal de familierechtbank niet alleen overgaan tot wijziging van de verblijfsregeling maar zal deze het ouderlijk gezag exclusief toekennen aan de moeder, wegens afwezigheid van verzoeker. In dit geval zal verzoeker geen enkele inspraak meer hebben aangaande de opvoeding van zijn vier kinderen, terwijl de rechter eerder oordeelde dat verzoeker hier wel bekwaam toe is. Alle belangrijke beslissingen inzake de zorg en het beheer van de kinderen zullen genomen worden door de moeder alleen. Bovendien is het niet verzekerd dat de moeder zal toelaten dat haar vier kinderen op bezoek gaan bij verzoeker in Tsjetsjenië. Deze verwijdering zal ook een impact hebben op de onderhoudsbijdrage en de uitvoering van de betaling ervan, onder andere daar de hoogte van de onderhoudsbijdrage afhankelijk is van de inkomsten van verzoeker en de hoge transactiekosten in rekening zullen worden gebracht.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden daar dit vereist dat een beslissing steunt op een nauwkeurig onderzoek van de feitelijke elementen van een dossier, wat geenszins het geval is.

Er wordt verwezen naar RvV 11 maart 2020, nr. 233.876.

De motivering hierboven werd reeds opgeworpen in het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing van 9 september 2020 zodat verweerder er mee rekening diende te houden. Er is dus des te meer een gebrek aan motivering.

Antwoord van verweerder en repliek

Verweerder neemt in de huidige nota met opmerkingen volledig de tekst van de vorige nota met opmerkingen over.

Verweerder leidt af uit het feit dat verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, dat verzoeker met zijn 4 minderjarige kinderen het grondgebied niet moet verlaten.

Verweerder ontkent de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, namelijk het arrest Ruiz Zambrano van 8 maart 2011 en het arrest Chavez-Vilchez e.a. (HvJ 10 mei 2017, C-133/15), door te stellen dat niet aangetoond wordt dat de Belgische kinderen gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer. In het arrest oordeelde het Hof immer dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden niet kan ingeroepen worden door de derdelandsonderdaan ouder van een minderjarige Belg in België geboren en hier verblijvend bij gebrek aan een grensoverschijdend element. Daarentegen kan deze ouder wel artikel VWEU inroepen.

Derdelandsfamilieleden van Unieburgers kunnen aan het Unierecht een verblijfsrecht ontleen indien bij weigering hiervan het effectieve genot van de belangrijkste burgerschaprechten aan de Unieburgers worden ontzegd, ongeacht de uitoefening van het recht op vrij verkeer. Zoals hoger reeds uiteengezet is de afhankelijkheidsverhouding tussen ouder en het kind van essentieel belang.

Verweerder stelt dat niet blijkt dat het minderjarig kind, in functie van wie verzoeker zijn aanvraag indiende, zijn Unieburgerlijke rechten niet kan uitoefenen indien aan verzoeker verblijfsrecht wordt geweigerd.

Het geheel van de motivering in de nota is een a posteriori motivering en kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen. Ze is bovendien totaal onvoldoende.

Verder, geeft verweerder toe niet expliciet te hebben gemotiveerd over het al dan niet bestaan van een afgeleid verblijfsrecht vervat in artikel 20 VWEU in de bestreden beslissing. Ten onrechte stelt verweerder dat dit te wijten zou zijn aan het feit dat dit argument niet uitdrukkelijk werd opgenomen in de aanvraag, nu dit middel reeds werd opgeworpen in het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing van 9 september 2020.

Derde middel.

Afgeleid uit de schending van de artikelen 43 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 43 luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, offrande hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Artikel 45, § 2 luidt als volgt:

"De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Eerste onderdeel, m.b.t. artikel 43, § 1, 2° en artikel 45, § 2 Vw., en de materiële Motiveringsplicht

Herhaling van het middel,

Op grond van deze bepalingen kan het verblijf geweigerd worden om redenen van openbare orde. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig zijn geen reden voor dergelijke beslissing. Bovendien moet de beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en moet het gedrag van de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

De 6 veroordelingen kunnen als volgt samengevat worden:

- 1) in de periode 2015 - 2016: 3 veroordelingen door de politierechtbank wegens verkeersovertredingen tot een geldboete van eenmaal € 20,00 en tweemaal € 25,00;
- 2) In de periode 2009-2014: 2 veroordelingen wegens valsheid in geschriften en diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging en wegens bezit van een mes. De veroordelingen betreffen een geldboete van € 26,00 en € 30,00 respectievelijk, beide met uitstel. Voor wat betreft de eerste veroordeling in 2009, voltooide verzoeker overigens een werkstraf van 60 uren. Het gaat om feiten van meer dan 12 en 7 jaar geleden.
- 3) Correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op 10 september 2014: 1 jaar gevangenisstraf met uitstel voor zes maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen, met behulp van een voertuig met wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Het gaat om feiten uit 2014.

Verweerder besluit dat uit deze opsomming kan worden besloten dat verzoeker een recidivist is (blz. 2). M.b.t. de PV's verwijst verwerende partij louter naar de gegevens die voorkomen in de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG), namelijk het notitienummer en een kwalificatie, zonder de precieze aard van de feiten, de concrete handelingen, de context of de data te specificeren. Het valt te gissen naar de aard en de ernst van deze PV's, die overigens niet tot veroordelingen hebben geleid. In het administratief dossier is hieromtrent geen verduidelijking te vinden. De enkele vermelding van deze PV's is niet dienstig (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091). Het is dan ook onterecht van verweerder om te stellen dat deze PV's zich in dezelfde sfeer bevinden dan voorheen daar verweerder niet eens de inhoud van de PV's kent.

Hoewel eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een beslissing tot weigering van verblijf, krachtens artikel 45, § 2, tweede lid Vw., kan de verwerende partij weliswaar in de beslissing verwijzen naar strafrechtelijke veroordelingen om aan te tonen dat de vreemdeling nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 30 mei 2013, nr. 103.860; 11 september 2015, nr. 152.303; 4 mei 2018, nr. 203.547). Dit volstaat echter niet wanneer het een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten betreft en de concrete handelingen en precieze feiten ontbreken. De ernst van de feiten kan niet louter afgeleid worden uit de kwalificatie van de gepleegde feiten, wanneer verweerder het niet noodzakelijk acht te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde, betreft geen concreet onderzoek van verzoekers individuele situatie (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290). En het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091). Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980). Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit voorgaande motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is, hetgeen als gegrond middel aanvaard werd in het arrest van 26 januari 2021, nr. 248.191. Verwijzend naar het vonnis van 10 september 2014 van de correctionele rechtbank te Gent, poneert verwerende partij dat verzoeker een gebrek aan schuldinzicht heeft. Doch is dit een merkwaardige vaststelling gelet op het feit dat verzoeker sinds dat vonnis geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd. Dit vonnis dateert bovendien van meer dan zes jaar geleden, waaruit afgeleid kan worden dat er geen actuele bedreiging is voor de openbare orde (RvV 14 december 2018, nr. 214.038). De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom veroordelingen van oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Er is overigens geen verband tussen de vroegere veroordelingen wegens diefstal met geweld of bedreiging en de veroordelingen van de politierechtbank.

Om het verblijf van verzoeker te weigeren wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een

fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Het gedrag van verzoeker beantwoordt daar niet aan.

Verweerder motiveert zijn beslissing nog door te stellen dat de aanwezigheid van zijn kinderen verzoeker ervan niet weerhouden hebben bovenstaande opsomming van feiten te plegen. Deze overweging getuigt van een moraliserend opgestoken vingertje van verweerder en kan bezwaarlijk de beslissing overeind houden, gelet op wat kan worden gelezen in artikelen 43 en 45 Vw. (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Antwoord van verweerder en repliek

De motivering in de nota met opmerkingen wat betreft dit onderdeel, verschilt niet van de vorige nota met opmerkingen, met uitzondering van het citaat uit de bestreden beslissing inzake het advies van het Openbaar Ministerie.

Hoewel reeds aangehaald in de vorige synthesesmemorie tegen weigeringsbeslissing van 9 september 2020, citeert verweerder opnieuw het oud artikel 43 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gewijzigd werd in 2016, 2017 en 2019.

Daarna herhaalt verweerder een lange passage uit de bestreden beslissing op bladzijde 9, 10 en 11 van de nota met opmerkingen.

Volgens verweerder heeft deze uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten. De uiteenlopende inschatting van de feiten, doet volgens hem geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Doch dient herhaald te worden dat verweerder geenszins aangetoond heeft in de bestreden beslissing waarom verzoeker vandaag nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De veroordelingen van de feiten vonden immers meer dan zeven jaar geleden plaats.

Ook het Openbaar Ministerie volgt deze laatste redenering door te stellen in het advies "Meneer zijn laatste veroordeling dateert van 2014. Dat is uiteraard al even geleden en maakt het moeilijk te beoordelen of meneer al dan niet een actuele bedreiging is voor de openbare orde."

Wat betreft de PV's die herhaald worden, wordt enkel verwezen naar de kwalificatie. Ook het Openbaar Ministerie beperkt zich tot de kwalificatie van de PV's, doch laat na te verduidelijken welke feiten het betreft in welke omstandigheden, wat de inhoud van het onderzoek is en wat het aandeel van verzoeker is, waardoor het niet mogelijk te beoordelen is wat de aard en de ernst van de feiten is, hetgeen nochtans vereist is.

De verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissing op bladzijden 13, 14 en 15 van de nota met opmerkingen heeft niets te maken met dit onderdeel van het middel maar komt aan bod in het tweede onderdeel van het tweede middel.

Daarenboven erkent verweerder op bladzijde 15 van de nota dat het gedrag van verzoeker verbeterd is daar hij bewijst te werken, financieel in te staan voor zijn gezin en zijn kinderen en geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft.

Opnieuw steekt verweerder een moraliserend vingertje op, hetgeen bezwaarlijk de beslissing overeind kan houden (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Tweede onderdeel, m.b.t. artikel 43, § 2 en artikel 45, § 2, eerste lid Vw. juncto artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel,

1. De elementen waarvan sprake in artikel 43, § 2 Vw. en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel vermeld in artikel 45, § 2, eerste lid Vw., worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Vandaar dat bij toepassing van deze artikelen van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met dit artikel 8 EVRM (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789; 22 mei 2017, nr. 187.287).

Hierna worden de elementen vermeld door verweerder, besproken alsook de overige elementen die van belang zijn voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM. In casu, is er een gezinsleven tussen verzoeker en zijn vijf minderjarige kinderen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde recent dat het begrip 'gezin' in de zin van artikel 8 EVRM de band omvat tussen een individu en zijn of haar kind, ongeacht of zij samenwonen (EHRM 18 februari 2020, nr. 12848/15, Makdoudi t. België, § 87; EHRM 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland).

De huidige maatregel is een inmenging op het gezinsleven. Verzoeker betwist niet dat deze door de wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft, bepaald in artikel 8, tweede lid EVRM. De maatregel is evenwel niet noodzakelijk om dit doel te bereiken. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat deze de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. Met andere woorden dient er een fair balance - een afweging -

gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (de uitoefening van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu de handhaving van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat verwerende partij nastreeft. Deze proportionaliteit of evenredigheid wordt eveneens vereist door artikel 45, § 2, eerste lid Vw.

2. Om een correcte balans te maken, dient volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria:

1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;

2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;

3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;

4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;

6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;

7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;

8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;

9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;

10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

11° in voorkomend geval medische gegevens.

Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, *Shala/Zwitserland*).

2.1. De duur van het verblijf van verzoeker in België

Verzoeker is op 19-jarige leeftijd in 2004 naar België gekomen en verblijft hier bijgevolg sinds 17 jaar.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan door de vorige weigeringsbeslissing van 9 september 2020 letterlijk over te nemen zonder het aantal jaren van verblijf te wijzigen. Verzoeker is hier ondertussen 17 jaar en niet 16 jaar.

Volgens de verwerende partij zijn deze 17 jaren geen ononderbroken en regelmatig verblijf in België aangezien verzoeker een aantal maanden doorbracht in de gevangenis. Ten eerste blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een straf onder elektronisch toezicht heeft uitgevoerd, namelijk thuisdetentie, en niet in een gevangenis. Ten tweede past verwerende partij ten onrechte het arrest *Onuekwere/Verenigd Koninkrijk* van het Hof van Justitie in casu toe (HvJ 16 januari 2014, C-378/12, *Onuekwere/Verenigd Koninkrijk*, T.Vreemd. 2014, 234), dat een vraag m.b.t. een duurzaam verblijf betreft. Het gaat hier wel degelijk om een ononderbroken verblijf, temeer daar verweerder de beslissing tot beëindiging van verblijf introk. Dit argument werd overigens reeds opgeworpen in het vorig beroep tegen de weigeringsbeslissing van 9 september 2020 zodat verweerder hiermee rekening diende te houden bij het nemen van een nieuwe weigeringsbeslissing, hetgeen hij niet doet.

Verzoeker betwist niet dat zijn vluchtelingenstatus werd opgeheven door de CG VS op 25 november 2019. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij de CG VS verzocht heeft om de vluchtelingenstatus in te trekken op grond van artikel 49, § 2, tweede lid en artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. "

Toch besloot de CGVS de vluchtelingenstatus niet in te trekken maar op te heffen op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. De CGVS besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij actueel nog een vrees voor vervolging heeft in Tsjetsjenië en in Rusland, hetgeen een essentieel element is om te kunnen genieten van internationale bescherming. Nergens in de beslissing wordt melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordelingen. Hieruit kan impliciet afgeleid worden dat de CGVS de veroordelingen, de feiten, de context en de ernst van de misdrijven niet voldoende zwaarwegend vond om te besluiten tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Daarenboven heeft verzoeker zijn toenmalige advocaat wel degelijk de opdracht gegeven beroep aan te tekenen tegen deze beslissing tot opheffing van 25 november 2019. Echter verzuimde deze advocaat het rolrecht tijdig te betalen zodat het beroep nooit op de rol werd ingeschreven. Verzoeker voegde

reeds bij het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing van 9 september 2020 een bewijs van tijdige betaling van het rolrecht aan zijn toenmalige advocaat toe, gedateerd op 9 december 2019. De beroepstermijn bedraagt immers 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Ook deze redenering werd uiteengezet tijdens het vorig beroep maar opnieuw houdt verweerder hiermee geen rekening.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker niet geseind staat in het Schengeninformatiesysteem.

De motivering met betrekking tot dit punt is bijgevolg niet correct. Gelet op het feit dat verweerder op de hoogte is van de bovenstaande redeneringen, doch letterlijk de vorige weigeringsbeslissing overneemt, toont aan dat hij onzorgvuldig te werk is gegaan. De verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De leeftijd en gezondheidstoestand van verzoeker

Volgens verwerende partij is verzoeker nog voldoende jong om zich te vestigen in Rusland en heeft zijn gezondheidstoestand hierop geen invloed.

Verzoeker heeft geen opmerkingen in dit verband.

2.3 Het gezinsleven in België

Conform artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij rekening houden met onder meer de gezinssituatie van verzoeker. Vermits het begrip 'gezinssituatie' van artikel 43, § 2 Vw. terug te vinden is in de volgende twee criteria van artikel 8 EVRM, worden deze criteria hieronder besproken:

De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt.

2.3.1. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Zoals de bestreden beslissing aangeeft, zijn vier minderjarige kinderen van verzoeker Belg.

De baby van verzoeker en zijn nieuwe partner, mevrouw Iman E. D. (..), zijn vluchtelingen.

2.3.2. Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt

De kinderen kunnen onmogelijk aarden in Rusland, nu zij geen enkele band hebben met dit land.

Wat betreft de vier oudste minderjarige kinderen van verzoeker, zijn ze allen in België geboren en hebben ze overigens allen de Belgische nationaliteit. Aangezien de vier kinderen nooit onderwijs hebben gevolgd in Rusland maar steeds in België naar school zijn gegaan, kunnen ze enkel Nederlands lezen en schrijven, niet Russisch, laat staan het cyrillisch alfabet kennen. Bijgevolg bestaat er een bijzonder grote taal- en culturele kloof. Zij hebben al hun sociale en culturele banden hier en zijn nooit in Rusland geweest. Verweerder gaat ook niet na of de kinderen zelfs Russisch kennen, vermits zij met verzoeker Nederlands kunnen praten.

Het jongste kind van verzoeker, een baby, kan onmogelijk verzoeker bezoeken in Rusland omwille van verschillende redenen. Ten eerste, dragen de moeder van de baby en dus ook de baby zelf het statuut van vluchteling. Zij kunnen onmogelijk verzoeker in Rusland bezoeken nu zij er immers vervolging vrezen. Ten tweede, heeft de baby momenteel een zodanige afhankelijkheidsverhouding met zijn moeder dat hij onmogelijk van haar kan gescheiden worden. Een terugkeer naar Rusland, zou betekenen dat verzoeker zijn kindje niet meer kan zien. Het kindje zal zijn vader niet kennen en zal niet door hem verzorgd kunnen worden. Deze gevolgen van de bestreden beslissing zijn logischerwijs strijdig met het belang van het kind, hetgeen de eerste overweging zou moeten zijn bij het nemen van een beslissing, zoals vervat in artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: IVRK). Bovendien worden deze rechten van het kind uitdrukkelijk beschermd door artikel 7 van het IVRK, dat luidt als volgt:

"L Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn. "

Het beginsel van het belang van het kind omvat 2 aspecten, nl. het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (RvV 26 juli 2017, nr. 190.076; 30 augustus 2017, nr. 191.054; 21 september 2017, nr. 192.379). Het behoud van eenheid van het gezin pleit in het voordeel van de mogelijkheid voor verzoeker om in België te blijven, en het welzijn van de kinderen pleit er eveneens voor om in België te mogen blijven. Zowel een verwijdering van verzoeker als het verderzetten van het gezinsleven in Rusland zijn overduidelijk in strijd met het belang en het welzijn van de kinderen.

Verweerder verwijt verzoeker dat de betalingen van de onderhoudsbijdrage slechts een 'gesolliciteerd karakter' hebben. Vooreerst wordt niet betwist dat verzoeker de onderhoudsbijdrage voor die maanden betaald heeft aan zijn kinderen. Deze verplichting is voortdurend minstens totdat de kinderen meerderjarig zijn. Daarenboven had verzoeker een onderhoudsbijdrage niet betaald daar hij gelden heeft opgestuurd naar zijn ernstig zieke vader, hetgeen reeds aangehaald werd in het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing.

Uit het dossier blijkt, dat de moeder van de vier oudste kinderen en verzoeker gescheiden leven. Zoals hierboven uiteengezet, zal bij afwezigheid van de vader de exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag aan de moeder toevertrouwd worden. Dit houdt onder meer in dat de moeder telkens moet instemmen wanneer de minderjarige kinderen het grondgebied verlaten om op bezoek te gaan bij verzoeker. Verder is dit regelmatig bezoek niet vanzelfsprekend omwille van financiële redenen. Verweerder houdt met deze elementen geen rekening.

De motivering dat de kinderen verzoeker vaak kunnen gaan bezoeken en/of intensief contacten kunnen onderhouden via sociale media is onvoldoende. Dit is overigens onmogelijk voor een baby.

Het volgende dient bovendien opgemerkt te worden wat betreft de contacten via sociale media.

Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft voor de eerste keer aanvaard dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzake M.E./Zweden. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Het Hof heeft het gebruik van sociale media als uitoefening van gezinsleven tussen ouder en minderjarige kinderen aanvaard in een arrest van 1 december 2016, Salem/Denemarken, maar omdat de vader er geen bezwaar tegen had dat het gezinsleven op die manier zou uitgeoefend worden en daarmee instemde (§ 81), wat hier niet het geval is. In de arresten van 1 juni 2017, Külekci/Oostenrijk en 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland, keurde het Hof het gebruik van sociale media goed als vorm van uitoefening van het gezinsleven omdat het ging tussen een ouder en zijn meerderjarig kind. Het Hof heeft bijgevolg nooit beslist dat sociale media een fysiek samenleven kunnen vervangen voor een ouder en een minderjarig kind indien de ouder daarmee niet ingestemd had. De Raad heeft beslist dat het gebruik van sociale media niet als een vorm van gezinsleven kan beschouwd worden wanneer het gaat over een kind van één jaar (RvV 16 augustus 2016, nr. 173.197). Bijgevolg moet verweerder concreet motiveren, in functie van de leeftijd van de 2 kinderen van verzoeker, of het gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media, wat niet gebeurt vermits de leeftijd van de kinderen niet eens vermeld wordt. Dat is des te meer zo, nu "pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention" (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 151). Contacten per mail of per telefoon of sporadische bezoeken kunnen bijgevolg, tot bewijs van het tegendeel, het recht voor verzoeker om voortdurend fysiek contact te hebben met zijn minderjarige kinderen niet vervangen.

Voor jonge kinderen is het gebruik van moderne communicatiemiddelen als uitoefening van het gezinsleven ongepast (RvV 16 augustus 2016, nr. 173.197; 8 oktober 2019, nr. 227.186; 29 mei 2020, nr. 236.222; 9 juli 2020, nr. 238.240).

De omstandigheid dat het hoger belang van het kind een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft, doet niet ter zake, nu verwerende partij in haar overwegingen zelfs geen oog heeft voor het primordiaal belang van het kind: er is immers geen enkel element dat ervoor pleit dat het in het belang van de kinderen zou zijn om in Rusland te gaan leven.

Uit het voorgaande volgt dat ook hier verwerende partij niet op een correcte wijze de balans heeft gemaakt tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin en de belangen van de overheid.

2.4. De tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode

Verwerende partij vermeldt drie veroordelingen waarvan een misdrijf dateert van 12 jaar geleden en twee misdrijven dateren van meer dan 7 jaar geleden. Het betreft dus feiten van jaren geleden. De

veroordelingen door de politierechtbank (twee in 2015 en één in 2016) zijn overtredingen van de wegcode en niet van die aard om het verblijf van verzoeker wegens openbare orde te weigeren. Sindsdien heeft hij geen nieuwe feiten begaan die hebben geleid tot veroordelingen. Met andere woorden gedurende deze periode, namelijk zeven jaar, heeft verzoeker een goed gedrag getoond. In de bestreden beslissing wordt over dit criterium van de Boultif-Uner-rechtspraak niet gemotiveerd. Ook hier wordt bijgevolg geen correcte balans gemaakt.

2.5. De sociale en culturele integratie in België

Deze begrippen, die voorkomen in artikel 45, § 2 Vw., vallen samen met het begrip privéleven van artikel 8 EVRM.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de openbare orde. Het komt verwerende partij toe een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken. M.a.w. verwerende partij heeft een onderzoeksplicht om op een correcte wijze deze fair balance te maken (EHRM 25 oktober 2016, Dzhurayev en Shalkova/Rusland; 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Deze onderzoeksplicht geldt niet alleen inzake het gezinsleven, maar ook voor het privéleven. Vermits het gezinsleven en het privéleven 2 afzonderlijke begrippen zijn, dient deze fair balance voor elk van beiden gemaakt te worden. Daar waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, doet zij dit in het geheel niet m.b.t. het privéleven.

Het begrip "privéleven" is een ruim begrip en het is mogelijk noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM, Guide on article 8 of the European Convention on human rights, 2017, 16). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gezondheid en de morele en fysieke integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen en behelst dus aspecten van de sociale identiteit. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978; 28 april 2017, nr. 186.307).

In de loop van 17 jaar verblijf heeft verzoeker noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten en bijgevolg een privéleven ontwikkeld. In dat geval wordt trouwens een privéleven vermoed aanwezig te zijn. Hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd (RvV 27 april 2017, nr. 186.144).

Verweerder beweert dat geen bewijzen voorliggen inzake de kennis van één van de landstalen noch een attest van inburgering, terwijl deze stukken werden aangehecht aan het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing van 9 september 2020.

Bij wijze van herhaling, heeft verzoeker het attest van inburgering behaald in 2007. In 2008 heeft hij verscheidene opleidingen gevolgd in het Nederlands, onder meer gelieerd aan de vaardigheden van chauffeur en bedrijfsbeheer. Dit toont onder andere aan dat verzoeker een voldoende kennis van het Nederlands heeft, zo niet was hij niet in de mogelijkheid geweest om deze opleidingen tot een goede einde te volbrengen. Naast de verscheidene interim- contracten, hetgeen blijkt uit de CV van verzoeker, meegedeeld bij het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing, heeft hij ongeveer vier jaar gewerkt bij Wauters Global Logistics NV. Sinds november 2019, werkt verzoeker bij Oud papier Jozef Michel NV. Verweerder stelt dat hij niet op de hoogte is van alle tewerkstellingen van verzoeker, hetgeen onjuist is, daar hij toegang heeft tot verscheidene gegevensbanken die aantonen wanneer en bij wie verzoeker als werknemer tewerkgesteld was.

Artikel 8 vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978). Verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de overheid. Dit is des te meer zo nu verweerder geen rekening houdt met de elementen ter kennis gebracht aan verweerder bij het beroep tegen zijn vorige weigeringsbeslissing van 9 september 2020. Door volledig voorbij te gaan aan de motivering van verzoeker, schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De motivering volgens dewelke verzoeker, gezien zijn levensstijl, deze sociale contacten en culturele integratie niet echt genegen is, is opnieuw erg moraliserend en bijgevolg niet pertinent. Dat de veelheid van de feiten allerm minst getuigt van een gezonde integratie in de Belgische samenleving, is een waardeoordeel, maar maakt niet het maken van een balans uit: verweerder moet concreet het ene

tegen het andere afwegen, wat niet gebeurt. Hetzelfde geldt voor de stelling dat verzoeker eerder geïntegreerd is in criminele milieus dan in de reguliere samenleving.

Conclusie: uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat verwerende partij een aantal van de Boultif/Uner-criteria niet heeft onderzocht en, waar dat wel gebeurde, meestal op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft. Verwerende partij moet overgaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798), wat niet het geval is. Daardoor worden de in het middel ingeroepen normen geschonden.

Het gaat bovendien vaak om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538).

Tenslotte, in vergelijking met de bestreden beslissing van 9 september 2020, herhaalt verweerder de laatste alinea van de bestreden beslissing met betrekking tot het identiteitsbewijs van verzoeker, met het verschil dat hij de woorden "ten overvloede" wijzigt in "tot slot". Het is belangrijk een onderscheid te maken tussen een intern paspoort en een internationaal paspoort of reispas, hetgeen verweerder nalaat te doen terwijl verzoeker hem hierop attent maakte in zijn vorig beroep. Ter aanvulling, in Rusland heeft dergelijk document geen vervaldatum maar is het geldig tot de leeftijd van 45 jaar van de betrokkene. Het identiteitsbewijs van verzoeker is dus nog steeds geldig aangezien hij slechts 36 jaar is, niettegenstaande het document reeds 12 jaar oud is. Daarenboven dergelijk document is voldoende om de aanvraag in te dienen gelet op het MRAX-arrest van het Hof van Justitie.

Antwoord van verweerder en repliek

Ook wat betreft dit onderdeel verschilt de motivering in de nota met opmerkingen quasi niet van de vorige nota met opmerkingen.

Verweerder wekt de schijn op dat in het tweede onderdeel van het tweede middel enkel een schending van artikel 8 EVRM wordt opgeworpen, terwijl verzoeker eveneens een schending van de artikelen 43, § 2 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft opgeworpen.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, dient hij niet alleen rekening te houden met de draagwijdte van artikel 8 EVRM bij een verwijderingsmaatregel of bij een beslissing tot beëindiging van verblijf maar ook bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (RvS 17 mei 2018, nrs. 241.520, 241.521 en 241.534). Artikel 8 EVRM houdt immers zowel een negatieve als een positieve verplichting in. Bijgevolg is het niet voldoende dat verweerder verzoeker niet verwijderd, maar moet verweerder ook positieve maatregelen nemen zodat deze rechten zonder hindernis kunnen uitgeoefend worden (EHRM 16 juni 2005, Syssoyeva e.a. / Letland, § 104, T. Vreemd. 2005, 392).

Verweerder poogt zijn motivatie te staven door te verwijzen naar een arrest van de Raad (RvV 3 oktober 2012, nr. 88.895). Echter betreft dit arrest een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl het in casu gaat om een weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen door verweerder. Bijgevolg kan geen analogieredenering worden toegepast.

Naast artikel 8 EVRM, vereist artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet dat onder andere rekening wordt gehouden met de gezinssituatie, de economische situatie, sociale en culturele integratie van verzoeker, en vereist artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet dat een toepassing van het evenredigheidsbeginsel wordt gemaakt.

Tegenstrijdig met de vorige procedurestukken van verweerder, d.i. de twee weigeringsbeslissingen en de vorige nota met opmerkingen, poneert deze in de huidige nota met opmerkingen dat het familieleven met de kinderen niet wordt aangetoond. Herinnerd dient te worden aan het feit dat tegenstrijdige motieven elkaar opheffen waardoor er een gebrek aan motivering is en bijgevolg een schending van de formele motiveringsplicht (RvV 24 februari 2016, nr. 162.708). Immers in de weigeringsbeslissing van 28 juni 2021 ontkent verweerder niet dat een familieleven bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen.

Ten overvloede, is er steeds een vermoeden dat de relatie tussen een ouder en zijn minderjarige kinderen als een gezinsleven wordt beschouwd (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 151, R.W. 2002-03, 1358). Het is niet vereist dat ze beide samen wonen, noch dat de juridische afstammingsband reeds is vastgelegd in de geboorteakte (RvV 20 oktober 2017, nr. 194.029; RvV 27 augustus 2015, nr. 151.297). Daarenboven, zoals reeds hoger gesteld, weigert de gemeente Merksem de aanvraag tot erkenning te registreren in het bevolkingsregister bij gebreke aan een verblijfstitel van verzoeker. Het is van algemene bekendheid dat indien één van de ouders geen verblijfstitel in België heeft, een onderzoek schijnerkenning vaak wordt opgestart.

Verweerder lijkt de begrippen gezins- en privéleven te verwarren door te stellen dat sociale en zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. De argumentatie in de nota maakt een a posteriori-motivering uit, waarmee geen rekening kan gehouden worden, en ten overvloede kan

opgemerkt worden dat de aangehaalde rechtspraak geen betrekking heeft op het privéleven maar wel op het gezinsleven.

Vervolgens stelt verweerder dat een toetsing van artikel 8, tweede lid EVRM niet noodzakelijk is indien het om een eerste toelating gaat. In casu, betreft het geen eerste toelating daar verzoeker reeds in 2005 erkend werd als vluchteling.

Wat betreft het argument van verweerder dat verzoeker nieuwe feiten heeft gepleegd daar zich een aantal PV's in het ANG bevinden, werd hierboven reeds gemotiveerd dat de loutere vermelding van deze drie PV's, zonder vermelding van de precieze aard en de ernst van de feiten, niet volstaat (RvV 28 maart 2019, nr. 2019.091). Het advies van het Openbaar Ministerie werpt geen ander licht op deze redenering nu het Openbaar Ministerie louter de kwalificatie van de feiten overneemt doch niet motiveert wat betreft de precieze aard en de ernst van de feiten.

Waar verweerder aansluitend stelt dat deze feiten door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden, heeft deze het niet over de drie PV's, doch over de veroordelingen die van meer dan 7 jaar dateren. Het is ondertussen 7 jaar en niet 6 jaar geleden, zoals verweerder onzorgvuldig zijn vorige nota met opmerkingen letterlijk overneemt.

Verweerder slaagt er niet in om aan te tonen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Een loutere verwijzing naar een eerdere veroordeling is onvoldoende, zoals hierboven uiteengezet.

Volgens verweerder is het mogelijk dat verzoeker contact onderhoudt met zijn vijf minderjarige kinderen via periodieke bezoeken of via moderne communicatiemiddelen, verwijzend naar een arrest van de Raad van 16 maart 2015, nr. 141.063. Desalniettemin gaat het in het arrest om een duurzame relatie met een partner, terwijl het in casu gaat om een duurzame relatie met zijn vijf minderjarige kinderen. De feiten in het vermeld arrest zijn niet gelijklopend met de huidige situatie, waardoor een analogieredenering ongepast is. Voor jonge kinderen is het gebruik van moderne communicatiemiddelen als uitoefening van het gezinsleven ongepast, voor een baby onmogelijk (RvV 16 augustus 2016, nr. 173.197; 8 oktober 2019, nr. 227.186; 29 mei 2020, nr. 236.222; 9 juli 2020, nr. 238.240). Gelet op het feit dat de vijf kinderen erkend zijn als vluchteling in België, van wie vier kinderen ondertussen Belg zijn, en zij nog steeds een gegronde vrees voor vervolging hebben, kunnen ze hun vader niet bezoeken in zijn land van herkomst. Verweerder beoordeelt te feiten foutief, waardoor hij de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt."

3.2. In de nota met opmerkingen heeft de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij:

"2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het gezag van gewijsde.

Verzoekende partij stelt dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 248.191 dd. 26.01.2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geschonden is doordat in de bestreden beslissing enkel bijkomend wordt gemotiveerd betreffende het advies van het Openbaar Ministerie.

Verweerder laat gelden dat in het arrest nr. 248.191 werd geoordeeld dat het loutere feit dat verzoekende partij zich in het verleden schuldig maakte aan een vorm van ernstige criminaliteit, in voorkomende zaak, op zich echter nog niet toelaat te oordelen dat de door de wet gestelde voorwaarden om het verblijfsrecht te weigeren vervuld zijn. Er moet immers ook blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Door verwerende partij werd in hoofdzaak verwezen naar feiten van meer dan 11 en 6 jaar geleden. Sindsdien is verzoekende partij nog driemaal veroordeeld door de politierechtbank in 2015 en 2016 (verkeerswetgeving).

Uw Raad oordeelde dat dit geen uitstaans heeft met de zwaarwichtige feiten die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot correctionele veroordelingen en dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat – omdat verzoekende partij drie keer een overtreding op de verkeerswet heeft begaan – daaruit een volgehouden criminele ingesteldheid blijkt waardoor zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De Raad kan de verwerende partij wel volgen dat de laatste twee PV's mogelijk getuigen van feiten in dezelfde sfeer als waarvoor verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, maar er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad oordeelde echter dat dienaangaande geen enkel onderzoek werd gevoerd doch slechts gemeend dat het loutere feit dat de naam van verzoekende partij opnieuw voorkomt in drie PV's inhoudt dat zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Teneinde hieraan tegemoet te komen werd door verweerder bijkomend gemotiveerd betreffende de PV's en werd met name verwezen naar het advies van het Openbaar Ministerie dd. 22.06.2021:

"Bovendien blijkt betrokkene met volgende PV's ook in het ANG voor te komen:

KO.43.L4/00287719 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

IE.36.L1/00596117 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

KO.69.L4/00380416 Valse verklaring

4/20

GE.40.LA/02952214 Schending van rechten door de grondwet gewaarborgd

GE.17.LA/02952014 Zware diefstal

AN.36.L4/00515012 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

GE.43.LA/07620310 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

GE.11.LA/06330809 Zware diefstal

GE.18.LA/05772908 Gewone diefstal

ME.43.L6/00152606 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

Uit nazicht in het ANG blijkt aldus dat betrokkene bovendien na zijn veroordeling in 2014 opnieuw tot drie maal toe én vrij recent opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht. Het vonnis dd. 10.09.2014 stipte reeds aan dat de toen gestelde handelingen getuigden van een gebrek aan respect voor o.a. andersmans fysieke integriteit, en dat zij het veiligheidsgevoel van argeloze burgers geschokeerd hebben.

De recente PV's bevinden zich klaarblijkelijk opnieuw in dezelfde sfeer als die waar betrokkene in het verleden correctioneel voor werd veroordeeld, namelijk wapendracht/- vervoer en opzettelijke slagen en verwondingen. Om een betere inschatting te kunnen maken werd het advies ingewonnen van het parket.

Het parket van Gent schrijft in haar advies dd. 22.06.2021: "uit bovenstaande antecedentenlijst kan worden afgeleid dat er 6 feiten zonder gevolg werden geklasseerd omwille van technische of opportuniteitsmotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie. Dit betekent evenwel niet dat deze feiten moeten worden geminimaliseerd. Het betreffen eveneens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (2 maal), het niet dragen van een identiteitskaart (in casu van belang gezien meneer zijn verblijfssituatie) en wapendracht. Bovendien situeren deze feiten zich kort na elkaar (2016, 2017 en 2019) en pleegt meneer deze strafbare feiten in verschillende arrondissementen [...]."

Het parket schrijft voorts: "Meneer zijn laatste veroordeling dateert van 2014. Dat is uiteraard al even geleden en maakt het moeilijk te beoordelen of meneer al dan niet een actuele bedreiging is voor de openbare orde. Het is hierbij echter belangrijk de aandacht niet enkel te vestigen op de effectieve veroordelingen van meneer, maar ook op de feiten waarvoor hij recent nog in aanraking kwam met justitie. Dit betreffen feiten van verboden wapendracht en slagen en verwondingen daterend van 2019. [...]"

Meneer M. (...) vormt een actuele bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid. [...]. Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigeren verblijfsrecht toe te kennen aan M. A. (...)."

Op basis van al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden."

Aldus dient te worden vastgesteld dat door verweerder wel degelijk rekening werd gehouden met de overwegingen uit het arrest nr. 248.191 dd. 26.01.2021 bij het nemen van de bestreden beslissing en dat uitgebreid werd gemotiveerd betreffende de aard en de ernst van de feiten en de actuele bedreiging van de openbare orde.

Waar verzoeker stelt dat het onduidelijk blijft en dat de feiten aldus niet voldoende zwaarwichtig waren, gaat in tegen de duidelijke bewoordingen van het advies van het Openbaar Ministerie, waarin gesteld wordt dat de feiten waarvoor verzoeker recent nog in aanraking kwam met justitie ernstige feiten betreffen.

Vervolgens werpt verzoekende partij op dat de redenen van seponering van deze zaken ongewis blijven en dat dus aangetoond wordt dat de feiten niet voldoende zwaarwichtig zijn. Verweerder wijst erop dat in het advies van het Openbaar Ministerie expliciet wordt gesteld dat de zaken zonder gevolg werden geklasseerd omwille van technische of opportuniteitsmotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de feiten niet voldoende ernstig zouden zijn.

Verweerder laat bovendien gelden dat het de gemachtigde toegestaan is om rekening te houden met PV's, hoewel het geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt.

Zie ter zake:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Verweerder verduidelijkt dat een straf ‘een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf’ (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straffoetmeting” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema’s uit het strafrecht en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.).

Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straffoetmeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.).

Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Enkel voor daders die ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank zijn gesteld (quod non in casu), geldt dat de maatschappij verdere bescherming kan genieten.

Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader einde straf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt, en alleen al om die reden missen de overwegingen van de verzoekende partij grondslag.

Bovenal gaat verzoeker voorbij aan de autonome bevoegdheid van de Staatssecretaris die conform art. 1 van de Vreemdelingenwet “bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Staatssecretaris niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De Staatssecretaris beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 20, 1^e en 2^e lid en artikel 21, 1^e lid VWEU;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, daar zij meent dat zij een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen heeft en dat dit middels de bestreden beslissing geschonden wordt.

Verzoeker stelt dat zijn kinderen het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten hen zouden worden ontzegd, indien de weigering tot verblijf als gevolg zou hebben dat verzoeker met zijn 4 minderjarige kinderen de Unie zou moeten verlaten.

Verweerder wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, betreft. De bestreden beslissing bevat aldus geen verwijderingsmaatregel, waardoor er niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat verzoeker met zijn 4 minderjarige kinderen de Unie zou moeten verlaten.

Verweerder laat gelden dat uit artikel 20 van het VWEU niet zonder meer kan worden afgeleid dat elk familielid van een Unieburger zonder meer een verblijfsrecht moet worden toegekend.

Zulks blijkt ook uit recente rechtspraak van de Raad:

“Ook artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de Unie vaststelt, houdt niet in dat het recht om zich vrij op het grondgebied te verplaatsen en er te verblijven, er toe leidt dat aan verzoeker hoe dan ook een verblijfsrecht moet worden toegekend van langer dan drie maanden, zonder dat aan nadere voorwaarden wordt voldaan. Artikel 20 VWEU, laatste lid bepaalt:

“Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Te dezen is niet betwist dat de verblijfsvoorwaarden nader werden bepaald in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn)”. (R.v.V. nr. 146 011 van 22.05.2015, www.rvv-cce.be)

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een verblijfskaart heeft aangevraagd in functie van haar Belgisch kind en van wie niet wordt aangetoond dat zij van haar recht op vrij verkeer reeds gebruik heeft gemaakt.

Geenszins is er sprake van een grensoverschrijdend aspect, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Het blijkt niet dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

“Wat de weigeringsbeslissing betreft, merkt de Raad op dat verzoeker een familielid is van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van haar recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn), of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 VWEU.

Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische moeder, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de eerste bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. (HvJ 26 februari 2013, zaak C- 617/10, Akerberg, pt. 21)” (R.v.V. nr. 173 685 van 30 augustus 2016)

Verweerder laat voorts gelden niet in te zien op welke wijze de bestreden beslissing aan de referentiepersoon het effectieve genot zou worden ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

Er blijkt geenszins dat de referentiepersoon ingevolge de bestreden beslissing verplicht zou zijn om het grondgebied te moeten verlaten.

Verweerder verwijst ter zake naar de volgende vaststellingen:

- Het loutere bestaan van een gezinsband kan niet volstaan om dergelijke band van afhankelijkheid te bewijzen;*
- Verzoeker is sinds 30.07.2018 niet meer gezamenlijk gevestigd met zijn vier oudste kinderen en de relatie met de moeder van deze kinderen heeft reeds geruime tijd een einde genomen;*
- De eventuele negatieve impact van de beslissing is volledig te wijten aan het eigen persoonlijk gedrag van verzoeker;*
- De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op verzoeker en niet op zijn kinderen die over de Belgische nationaliteit beschikken of het statuut van vluchteling bezitten;.*
- de bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten;*

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat in deze op de gemachtigde van de Minister de verplichting rustte om expliciet te motiveren over het al dan niet bestaan van een afgeleid verblijfsrecht uit art. 20 VWEU, te meer nu dergelijke verwachting ook niet werd geëxpliciteerd in de aanvraag.

Om diezelfde redenen is ook de verwijzing naar het arrest C-133/15 van het Hof van Justitie niet dienstig.

Een schending van de artikelen 20 en 21 VWEU kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 43 en 45, §2 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 8 EVRM;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In een eerste onderdeel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 43, §1 , 2° en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet, daar hij meent dat hij niet beschouwd kan worden als een actueel gevaar voor de openbare orde.

Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekende een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Art. 43 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing motiveert:

“(..).”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard en ernst van de feiten.

In de mate dat verzoekende partij deze feiten anders beoordeelt, laat verweerder gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij blijkt geeft van een andere inschatting van de door haar gepleegde feiten, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Zie in die zin:

“Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient worden opgemerkt dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven van oordeel te zijn dat uit het gedrag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat eerste verzoekende partij op heterdaad betrappt werd bij een winkeldiefstal en dat uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het om een recent feit gaat blijkt dat zij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij heeft hierbij tevens vermeld dat zij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het persoonlijke en familiale belang van eerste verzoekende partij en haar kinderen.

...

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij lijkt te willen stellen, niet worden afgeleid dat verwerende partij uitvoerige toelichtingen dient te verstrekken omtrent de aard en de ernst van inbreuken die werden vastgesteld. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat eerste verzoekende partij op heterdaad werd betrappt bij een winkeldiefstal hetgeen volstaat om te begrijpen dat zij geen respect heeft voor het eigendomsrecht dat, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, een hoeksteen is van het Belgische rechtsbestel. Verwerende partij heeft ook duidelijk gemotiveerd dat het fundamenteel belang dat zij als belangrijker beschouwde dan de private belangen van eerste verzoekende partij bestaat in de bescherming van de openbare orde. De stelling van eerste verzoekende partij dat het te beschermen fundamenteel belang niet is weergegeven mist derhalve feitelijke grondslag. Eerste verzoekende partij poogt nog de door haar gepleegde feiten te minimaliseren door te laten uitschijnen dat zij slechts een diefstal pleegde om haar kinderen te kunnen voeden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat eerste verzoekende partij in het verleden werd veroordeeld wegens de diefstal van schoonheidsproducten en lingerie en dat zij recent

op heterdaad werd betrapt bij een diefstal In een kledingzaak. Van diefstallen om haar kinderen te voeden — los van het feit dat dit op zich, gelet op de mogelijkheid om gebruik te maken van gratis voedselbedeling, geen verantwoording vormt voor het plegen van een diefstal — is dan ook geen sprake.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

En ook:

“Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing niet beperkt blijft tot een opsomming van beide veroordelingen, maar dat er eveneens wordt gewezen dat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In de beslissing wordt bovendien aangestipt dat het persoonlijk belang van betrokkene ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en dat om die reden het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.” (R.v.V. nr.133.568 dd. 20.11.2014)

En ook:

“Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de aard en de ernst van de gepleegd feiten die aan de basis lagen van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 12 februari 2009, met name (...). In het bijzonder wordt verwezen naar de verschrikkelijke gevolgen van drugsdelicten zoals ze worden beschreven in het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie. De gemachtigde stelt op basis van dit gezaghebbende arrest van het Hof van Justitie dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt’. Voorts wordt de zwaarte van de strafmaat benadrukt. De verzoeker betwist deze feiten niet. Het is niet kennelijk onredelijk om het persoonlijk gedrag van een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten en pas op 29 juli 2012 in vrijheid werd gesteld, te beschouwen als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.” (R.v.V. nr. 147.077 dd. 04.06.2012)

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 Vreemdelingenwet ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“(..).”

Verzoekende partij stelt dat hij zich intussen als goede burger bewijst door te werken, financieel in te staan voor zijn gezin met kinderen en geen nieuwe feiten meer te plegen.

Verweerder wijst erop dat de bovenstaande beoordeling op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet rekening hiermee rekening houdt, doch dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld werd dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering teweeg heeft gebracht in het gedrag van verzoeker en dat dit gedrag allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen.

In die zin heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht beslist tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De in het tweede onderdeel door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Het is dan ook ten overvloede en strikt subsidiair dat verweerder vervolgt dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoekende partij beroept zich op de relatie met zijn vier oudste minderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit bezitten en met zijn jongste minderjarig kind, dat het statuut van vluchteling bezit.

Verweerder wijst er ter zake op dat verzoeker sinds 30.07.2018 niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn vier oudste kinderen.

Betreffende het beweerde jongste kind, wijst verweerder erop dat dit kind niet door verzoeker werd erkend, nu door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Merksem werd geweigerd om de naam van verzoeker op de geboorteakte te vermelden.

Het familieleven met de kinderen wordt aldus niet aangetoond.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar zijn integratie in België, merkt verweerder op dat louter sociale en zakelijke relaties niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen.

De vraag stelt zich ook op welke integratie verzoekende partij zich ter zake beroept.

Verzoekende partij mag dan wel al meer dan 17 jaar in België verblijven, en mag hier dan al tewerkgesteld zijn, toch kan uit het administratief dossier niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekende partij de waarden en normen van de Belgische samenleving niet deelt, en gedrag heeft gesteld dat niet met integratie in onze samenleving te verzoenen valt.

Zie ter zake:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren, in weerwil tot wat verzoekende partij beweert.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij haalt aan dat zijn kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dat het jongste kind het statuut van vluchteling bezit en dat zij het land niet kunnen verlaten teneinde zich bij verzoeker te voegen.

Verweerder herhaalt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd dat de verzoekende partij reeds drie maal (definitief) correctioneel veroordeeld werd en dat er van de periode nadien een aantal pv's in het ANG voorkomen.

Verzoeker haalt aan dat de laatste veroordeling dateert van 2014, doch betrekking heeft op feiten van meer dan zes jaar geleden. Verzoeker zou intussen gedurende de afgelopen 6 jaar geen feiten hebben gepleegd, die aanleiding hebben gegeven tot veroordelingen.

Verweerder wijst erop dat er van de periode nadien effectief wel een aantal pv's in het ANG voorkomen. Het gegeven dat hieraan geen veroordelingen werden gekoppeld, doet geen afbreuk aan het gegeven dat er wel degelijk nog feiten werden gepleegd.

Verweerder laat gelden dat deze feiten door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en dat geoordeeld werd dat de betrokkenheid van verzoeker duidt op een zeer verregaande normvervaging.

Er is bovendien geen sprake van een op zichzelf staand misdrijf: verzoekende partij werd meermaals correctioneel veroordeeld, wat aanduidt dat het risico actueel is, en dit ook al dateren de meest recente onderliggende feiten inmiddels van enkele jaren terug.

Uit voorgaande elementen blijkt dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het algemeen belang is aldus ernstig in gevaar.

Er dient vervolgens een afweging gemaakt te worden tussen het algemeen belang en de individuele belangen van verzoeker, waarbij dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan het gezinsleven met de echtgenote en minderjarige kinderen van verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Indien zijn kinderen verzoeker niet zouden volgen, waarbij verweerder er nogmaals op wijst dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, toont verzoeker niet aan dat hij – gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding – niet in staat zouden zijn om een nauw contact te onderhouden via periodieke bezoeken of via moderne communicatiemiddelen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Waar verzoeker aanhaalt dat hij bij een verwijdering van het grondgebied geen enkele inspraak meer zou hebben in de opvoeding van zijn kinderen en dat hij de verblijfsregeling niet meer zou kunnen nakomen, wijst verweerder er nogmaals op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omhelst.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet vanuit zijn land van herkomst een invloed zou kunnen hebben op de opvoeding van zijn kinderen en dat er geen mogelijkheid zou zijn om alsnog onderhoudsgeld te betalen en een verblijfsregeling uit te werken. Hierbij wordt allerm minst geïnspireerd dat de kinderen wekelijks op bezoek zouden moeten gaan naar Tsjetsjenië, doch er zijn nog andere vormen van verblijfsregelingen.

Er dient bovendien op gewezen te worden dat de bestreden beslissing het gevolg is van de eigen gedragingen van de verzoekende partij.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging

op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de verwijzing naar de Boultif-criteria laat verweerder gelden dat deze verwijzing niet relevant is nu de bestreden beslissing geen beëindiging van verblijf behelst.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker de schending aanvoert, inclusief.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de verwerende partij met de motieven in de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de overwegingen in het arrest van de Raad van 26 januari 2021, nr. 248 191, waar gesteld werd:

“De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar betoog. Het loutere feit immers dat verzoekende partij zich in het ondertussen verre verleden schuldig maakte aan een vorm van ernstige criminaliteit laat, in voorliggende zaak, op zich echter nog niet toe te oordelen dat de door de wet gestelde voorwaarden om het verblijfsrecht te weigeren vervuld zijn. Er moet immers ook blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dit blijkt evenwel als zodanig niet uit de motieven van de bestreden beslissing. Zoals duidelijk blijkt verwijst de verwerende partij in hoofdzaak naar feiten van meer dan 11 en 6 jaar geleden. Sindsdien is verzoekende partij nog driemaal veroordeeld door de politierechtbank in 2015 en 2016 (feiten van ondertussen ook vijf en vier jaar geleden). Deze feiten betreffen inbreuken op de verkeerswetgeving die slechts aanleiding hebben gegeven tot een geldboete van 20 euro (x6) en twee geldboetes van 25 euro (x6). Deze feiten hebben geen uitstaans met de zwaarwichtige feiten die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot correctionele veroordelingen en er kan bezwaarlijk gesteld worden dat – omdat verzoekende partij drie keer een overtreding op de verkeerswet heeft begaan – daaruit een volgehouden criminele ingesteldheid blijkt waardoor zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Dit temeer de verkeersinbreuken ondertussen ook dateren van vier en vijf jaar geleden en niet blijkt dat verzoekende partij sindsdien nog dergelijke inbreuken heeft begaan of veroordeeld is geweest.

De verwerende partij tracht voorts het actuele gevaar te staven aan de hand van het feit dat verzoekende partij voorkomt in verschillende PV's. Zoals de verzoekende partij evenwel terecht opmerkt blijkt inderdaad dat de meeste PV's die vermeld worden betrekking hebben op de feiten tot en met 2014. Er blijven dan nog drie PV's over, opgesteld in 2016, 2017 en 2019, respectievelijk voor “Valse verklaring”; “Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer” en “Opzettelijke slagen en/of verwondingen”. Zoals de verwerende partij evenwel toegeeft in de bestreden beslissing heeft zij geen weet wat het onderzoek naar deze feiten inhoudt noch wat het aandeel van verzoekende partij is. De Raad kan de verwerende partij wel volgen dat de twee laatste PV's mogelijk getuigen van feiten in dezelfde sfeer als waarvoor verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, maar er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft dienaangaande geen enkel onderzoek gevoerd doch slechts gemeend dat het loutere feit dat de naam van verzoekende partij opnieuw voorkomt in drie PV's, inhoudt dat zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.”

Verzoekende partij benadrukt in haar derde middel dat een verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde maar dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als dusdanig geen reden zijn voor dergelijke beslissing en dat het gedrag van de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. Zij meent dat de verwerende partij dit niet heeft aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij, na voormeld vernietigingsarrest, op 1 februari 2021 schriftelijk contact heeft opgenomen met de Procureur des Konings van Ieper alsook met de Procureur des Konings van Gent, daarbij stellende:

“(..)

Dhr. M.A.S. (..) werd in het verleden voor volgende feiten veroordeeld:

-Op 26.11.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren met vervangende gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften; gebruikmaking van valsheid in geschriften; diefstal en diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

-Op 09.04.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld tot een geldboete met vervangende gevangenisstraf van 8 dagen wegens verboden wapendracht.

-Op 10.09.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren voor de helft wegens diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving.

Uit een rechtstreekse bevraging van de ANG door de DVZ is gebleken dat M.A.S. (..) na deze veroordelingen ook gekend is in de ANG met onder meer volgend notitienummer (en kwalificatie):

IE.36.L1/00596117 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

Bij de beoordeling van een aanvraag tot gezinshereniging dient de DVZ te beoordelen of betrokkene een gevaar kan vormen voor de openbare orde.

Er werd eerder reeds een beslissing genomen tot weigering van het verblijfsrecht op basis van de openbare orde-feiten waar betrokkene voor gekend is. Echter werd deze beslissing op 26.01.2021 vernietigd omdat geen onderzoek is verricht naar voormelde PV's: “De Raad kan de verwerende partij wel volgen dat de twee laatste PV's mogelijk getuigen van feiten in dezelfde sfeer als waarvoor verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, **maar er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft dienaangaande geen enkel onderzoek gevoerd doch slechts gemeend dat het loutere feit dat de naam van verzoekende partij opnieuw voorkomt in drie PV's, inhoudt dat zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.**”

Mag ik u bijgevolg verzoeken mij mee te delen wat het gevolg is geweest van de gerechtelijke dossiers met bovenstaande notitienummers? Voor zover betrokkene niet in vervolging zou worden gesteld, wat is uw advies betreffende het verblijfsrecht van betrokkene?

“(..)”

en:

“(..)

Dhr. M.A.S. (..) werd in het verleden voor volgende feiten veroordeeld:

-Op 26.11.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren met vervangende gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften; gebruikmaking van valsheid in geschriften; diefstal en diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

-Op 09.04.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld tot een geldboete met vervangende gevangenisstraf van 8 dagen wegens verboden wapendracht.

-Op 10.09.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren voor de helft wegens diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving.

Uit een rechtstreekse bevraging van de ANG door de DVZ is gebleken dat M.A.S. (..) na deze veroordelingen ook gekend is in de ANG met onder meer volgende notitienummers (en kwalificatie):

GE.40.LA/02952214 Schending van rechten door de grondwet gewaarborgd

GE.17.LA/02952014 Zware diefstal

Bij de beoordeling van een aanvraag tot gezinshereniging dient de DVZ te beoordelen of betrokkene een gevaar kan vormen voor de openbare orde.

Er werd eerder reeds een beslissing genomen tot weigering van het verblijfsrecht op basis van de openbare orde-feiten waar betrokkene voor gekend is. Echter werd deze beslissing op 26.01.2021 vernietigd omdat geen onderzoek is verricht naar voormelde PV's: "De Raad kan de verwerende partij wel volgen dat de twee laatste PV's mogelijk getuigen van feiten in dezelfde sfeer als waarvoor verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, maar er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft dienaangaande geen enkel onderzoek gevoerd doch slechts gemeend dat het loutere feit dat de naam van verzoekende partij opnieuw voorkomt in drie PV's, inhoudt dat zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde."

Mag ik u bijgevolg verzoeken mij mee te delen wat het gevolg is geweest van de gerechtelijke dossiers met bovenstaande notitienummers? Voor zover betrokkene niet in vervolging zou worden gesteld, wat is uw advies betreffende het verblijfsrecht van betrokkene?

(..)"

Op 22 juni 2021 antwoordt het parket van de Procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Gent als volgt:

"(..)

Verwijzend naar uw schrijven van 1 februari 2021 met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene kan mijn Ambt u volgende informatie meedelen:

Voor de beoordeling van het verblijfsrecht werd door het parket het strafregister en de zogenoemde antecedentenlijst van betrokkenen nagezien. Hieruit is gebleken dat meneer M. (..) een bewogen strafrechtelijk verleden kent.

Meneer is 17 jaar in België en vertoont sinds 2006 deviant en crimineel gedrag.

Veroordelingen door de politierechtbank

Op 11/03/2011 werd meneer veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen wegens geen inschrijving van het voertuig tot een geldboete van 50 euro met een vervangend rijverbod

Op 27/03/2012 werd meneer veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen voor feiten van verkeer tot een geldboete van 30 euro met een vervangend rijverbod van 8 dagen.

Op 05/06/2014 werd meneer veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen voor feiten van politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare orde: rood licht tot een geldboete van 50 euro met een vervangend rijverbod van 15 dagen en een verlies van het recht tot sturen van 15 dagen.

Correctionele veroordelingen:

Op 26/11/2009 werd meneer veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent voor feiten van valsheid in geschriften (gebruikmaking) en diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging tot een

werkstraf van 60 uren met een vervangende gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 26 euro met uitstel 3 jaren.

Op 06/03/2013 werd meneer veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen tot een werkstraf van 80 uren met een vervangende gevangenisstraf van 6 maanden

Op 09/04/2014 werd meneer veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk voor feiten van verboden wapendracht tot een geldboete van 30 euro met een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen met uitstel 3 jaren

Op 10/09/2014 werd meneer veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren voor 6 maanden

De feiten in dit vonnis betroffen een zogenoemde ripdeal. De beklaagden in dit dossier stalen geld en drugs van het slachtoffer en hielden hem vast in hun wagen onder bedreiging van wapens.

In het vonnis wordt uitdrukkelijke melding gemaakt van het gebrek aan normbesef van meneer M. (..):

“de handelingen van de beklaagden getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit. Dergelijke ripdeals getuigen dan ook in hoofde van elk van de beklaagden van een duidelijk gebrek aan normbesef.”

Wat betreft meneer M. (..) (tweede beklaagde in de zaak) oordeelde de rechtbank het volgende:

“de beklaagde liep reeds 2 correctionele veroordelingen op tot het uitvoeren van een werkstraf die weliswaar gunstig werden afgerond, maar die er niet voor gezorgd hebben dat deze beklaagde zich weerhield van het plegen van nieuwe misdrijven. Hij liep daarnaast ook 2 veroordelingen op voor verkeersmisdrijven. De rechtbank acht het dan ook niet opportuun om in te gaan op het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf.”

Op 27/03/2018 werd meneer veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent (beroep politierechtbank te Gent 22/12/2017) voor feiten van intoxicatie aan het stuur tot een geldboete van 200 euro met een vervangend rijverbod van 60 dagen en een verlies van het recht tot sturen voor 45 dagen met daarnaast het doorlopen van de rijexamens van al de categorieën.

Daarnaast is meneer in verschillende gerechtelijke arrondissementen gekend voor tal van strafbare feiten waaraan al dan niet gevolg werd gegeven. Deze feiten situeren zich tussen 2006 en 2020.

De feiten zijn de hierna volgende:

- ME.43.16.1526.06: opzettelijke slagen en verwondingen – zonder gevolg
- GE.18.LA.57663.08: diefstal en valsheid in geschriften in Gent – geleid tot het vonnis van 26/11/2009 (supra)
- GE.WKS.32.10: NIZA: ongunstige werkstraf
- AN.EXA.90.10: NIZA: niet-uitgevoerde hoofdstraf – niet voldaan werkstraf
- AN.EXA.119.10: NIZA: uitgevoerde hoofdstraf – niet voldaan werkstraf
- GE.43.LA.76203.10: opzettelijke slagen en verwondingen in Gent – geleid tot het vonnis van 06/03/2013 (supra)
- AA.69.97.51.11: inbreuk sociaal strafrecht – zonder gevolg
- GE.BIS.208.11: NIZA: bemiddeling in strafzaken: ongunstig
- GE.ELT.219.12: NIZA: elektronisch toezicht - gunstig
- KO.36.98.2018.12: verboden wapendracht – geleid tot het vonnis van 09/04/2014 (supra)
- GE.WKS.154.13: NIZA: werkstraf
- GE.40.LA.29522.14: diefstal met wederrechtelijke opsluiting in Gent – geleid tot het vonnis van 10/09/2014
- KO.VU.19.15: NIZA – zonder gevolg

- KO.13.L4.3804.16: niet dragen van een identiteitskaart – zonder gevolg
- KO.36.98.1666.17: wapendracht – zonder gevolg
- GE.80.96.96.18: hoger beroep politierechtbank – geleid tot vonnis van 27/03/2018 (supra)
- KO.43.L4.2877.19: opzettelijke slagen en verwondingen – zonder gevolg
- KO.19FRB143: procedure familierechtbank (ouderlijk gezag over zijn 4 kinderen)

Uit bovenstaande antecedentenlijst kan worden afgeleid dat er 6 feiten zonder gevolg werden geklasseerd omwille van technische of opportuniteitsmotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie.

Dit betekent evenwel niet dat deze feiten moeten worden geminimaliseerd. Het betreffen eveneens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (2 maal), het niet dragen van een identiteitskaart (in casu van belang gezien meneer zijn verblijfssituatie) en wapendracht. Bovendien situeren deze feiten zich kort na elkaar (2016, 2017 en 2019) en pleegt meneer deze strafbare feiten in verschillende arrondissementen waaronder in Antwerpen (afdeling Mechelen), West-Vlaanderen (afdelingen Ieper en Kortrijk) en Oost-Vlaanderen (afdeling Gent).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verleende meneer M. (..) op 31/08/2005 de vluchtelingenstatus. Hij kreeg verblijfsrecht voor onbepaalde duur. In 2006 pleegde meneer zijn eerste strafbaar feit, namelijk opzettelijke slagen en verwondingen. De vraag moet gesteld worden waarom meneer start met het plegen van strafbare feiten en zich hiermee blijft inlaten. De Belgische staat verleent hem bescherming en laat hem deel uitmaken van onze samenleving. Meneer was bij zijn aankomst 19 jaar en kreeg veel kansen om zich te ontwikkelen (wat op zijn jonge leeftijd cruciaal is) en toch slaagt hij erin deze opportuniteiten naast zich neer te leggen en deel uit te maken van het crimineel milieu.

Meneer zijn laatste veroordeling dateert van 2014. Dat is uiteraard al even geleden en maakt het moeilijk te beoordelen of meneer al dan niet een actuele bedreiging is voor de openbare orde. Het is hierbij echter belangrijk de aandacht niet enkel te vestigen op de effectieve veroordelingen van meneer, maar ook op de feiten waarvoor hij recent nog in aanraking kwam met justitie. Dit betreffen feiten van verboden wapendracht en slagen en verwondingen daterend van 2019.

Gelet op bovenstaande vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde in de samenleving zoals bepaald in artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Meneer M. (..) vormt een actuele bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid. Uit zijn gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor het fundamenteel belang van de samenleving zoals de inhoud van dit advies aantoont.

Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigering het verblijfsrecht toe te kennen aan M.A. (..)

In navolging hiervan treft de verwerende partij op 28 juni 2021 de thans bestreden beslissing.

3.5. Artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(..)”

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.(..)"

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Parl. St., Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De in casu relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

"2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;"

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *"Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen."*

(Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

Ook ten aanzien van de familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, *quod in casu*, moet een Unierechtelijke interpretatie van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet worden gehanteerd wanneer deze bepalingen op hen van toepassing zijn. De Raad van State heeft herhaaldelijk benadrukt dat een Unierechtelijke interpretatie van een nationale bepaling ook aan de orde is wanneer bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling, waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 10 november 2017, nr. 239.838). Het blijkt nergens uit dat de wetgever een andere invulling wenste te geven aan de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet wanneer ze van toepassing zijn op familieleden van een Belg. Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen categorieën van vreemdelingen, stelt de Raad immers vast dat ten aanzien van hen in de

vreemdelingenwet dezelfde begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” worden gehanteerd. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever zelf herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om deze begrippen nader te duiden en maakt hij hierbij geen onderscheid tussen categorieën van vreemdelingen. Uit deze voorbereidende werken blijkt dus dat deze begrippen voor iedereen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C- 366/116, K.V. en H.F.V.).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Het enkele feit voorts dat een persoon reeds meermaals is veroordeeld, is op zich niet voldoende (HvJ 4 oktober 2007, C-349/06, Polat).

3.6. Zoals blijkt verwijst de verwerende partij in de thans bestreden beslissing naar de drie correctionele veroordelingen die de verzoekende partij in 2009 en 2014 heeft opgelopen alsook naar het feit dat verzoekende partij na haar veroordeling in 2014 in een periode van minder dan een jaar nog tot drie keer toe is veroordeeld door de politierechtbank en opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht waarbij zij erop wijst:

“De recente PV’s bevinden zich klaarblijkelijk opnieuw in dezelfde sfeer als die waar betrokkene in het verleden correctioneel voor werd veroordeeld, namelijk wapendracht/- vervoer en opzettelijke slagen en verwondingen. Om een betere inschatting te kunnen maken werd het advies ingewonnen van het parket. Het parket van Gent schrijft in haar advies dd. 22.06.2021: “uit bovenstaande antecedenenlijst

kan worden afgeleid dat er 6 feiten zonder gevolg werden geklasseerd omwille van technische of opportuniteitsmotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie. Dit betekent evenwel niet dat deze feiten moeten worden geminimaliseerd. Het betreffen eveneens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (2 maal), het niet dragen van een identiteitskaart (in casu van belang gezien meneer zijn verblijfssituatie) en wapendracht. Bovendien situeren deze feiten zich kort na elkaar (2016, 2017 en 2019) en pleegt meneer deze strafbare feiten in verschillende arrondissementen [..].”

Het parket schrijft voorts: 'Meneer zijn laatste veroordeling dateert van 2014. Dat is uiteraard al even geleden en maakt het moeilijk te beoordelen of meneer al dan niet een actuele bedreiging is voor de openbare orde. Het is hierbij echter belangrijk de aandacht niet enkel te vestigen op de effectieve veroordelingen van meneer maar ook op de feiten waarvoor hij recent nog in aanraking kwam met justitie. Dit betreffen feiten van verboden wapendracht en slagen en verwondingen daterend van 2019.

[...] Meneer M. (...) vormt een actuele bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid. [...].

Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigeren verblijfsrecht toe te kennen aan M. A. (...).”

en derhalve concludeert:

“Op basis van al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.”

3.7. Zoals de Raad al geoordeeld heeft in zijn arrest nr. 248 191 van 26 januari 2021 moet “(...) ook blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.” en heeft hij erop gewezen dat het in casu niet volstaat om te verwijzen naar feiten van meer dan zes en elf jaar geleden. Verder heeft de Raad vastgesteld dat: “De verwerende partij (...) voorts het actuele gevaar (tracht) te staven aan de hand van het feit dat verzoekende partij voorkomt in verschillende PV's. Zoals de verzoekende partij evenwel terecht opmerkt blijkt inderdaad dat de meeste PV's die vermeld worden betrekking hebben op de feiten tot en met 2014. Er blijven dan nog drie PV's over, opgesteld in 2016, 2017 en 2019, respectievelijk voor “Valse verklaring”; “Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer” en “Opzettelijke slagen en/of verwondingen”. Zoals de verwerende partij evenwel toegeeft in de bestreden beslissing heeft zij geen weet wat het onderzoek naar deze feiten inhoudt noch wat het aandeel van verzoekende partij is. De Raad kan de verwerende partij wel volgen dat de twee laatste PV's mogelijk getuigen van feiten in dezelfde sfeer als waarvoor verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, maar er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft dienaangaande geen enkel onderzoek gevoerd doch slechts gemeend dat het loutere feit dat de naam van verzoekende partij opnieuw voorkomt in drie PV's, inhoudt dat zij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.” (eigen onderlijning).

Uit de berichtgeving van het parket waarnaar de verwerende partij verwijst blijkt thans dat het parket stelt dat er zes feiten zonder gevolg werden geklasseerd omwille van technische of opportuniteitsmotieven overeenkomstig het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie maar dat dit niet betekent dat deze feiten mogen geminimaliseerd worden. Het gaat immers “eveneens (om) feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (2 maal), het niet dragen van een identiteitskaart (in casu van belang gezien meneer zijn verblijfssituatie) en wapendracht. Bovendien situeren deze feiten zich kort na elkaar (2016, 2017 en 2019) en pleegt meneer deze strafbare feiten in verschillende arrondissementen waaronder in Antwerpen (afdeling Mechelen), West-Vlaanderen (afdelingen Ieper en Kortrijk) en Oost-Vlaanderen (afdeling Gent).”

Vooreerst stelt de Raad vast dat – waar het parket stelt dat het gaat om zes feiten die zonder gevolg werden geklasseerd – het evenwel gaat om vijf feiten, meer bepaald gaat het om twee feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (2006 en 2019), een feit van inbreuk op het sociaal strafrecht (2011), één feit van het niet dragen van een identiteitskaart (2016) en één feit van wapendracht (2017). De Raad stelt voorts vast dat het parket de inbreuk op het sociaal strafrecht niet verder vermeld, dit nog naast de vaststelling dat deze inbreuk ook al van tien jaar geleden dateert.

Waar het parket er voorts op wijst dat het feit van het niet dragen van een identiteitskaart (PV-nr. KO.13.L4.3804.16) van belang is gezien de verblijfssituatie van verzoekende partij stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij in 2016 nog steeds over een verblijfsrecht beschikte zodat de gevolgtrekking die het parket doet, niet correct is.

Verder beperkt het parket – en in navolging daarvan verwerende partij – zich tot de stelling dat de feiten die zonder gevolg werden geklasseerd niet geminimaliseerd mogen worden en dat de laatste feiten zich kort na elkaar situeren. Evenwel wordt opnieuw nagelaten te verduidelijken dat er aan deze feiten omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij momenteel een voldoende ernstig gevaar voor de handhaving van de openbare orde betekent, betreft geen concreet onderzoek van verzoekers' individuele situatie, temeer geen abstractie kan gemaakt worden van het gegeven dat het openbaar ministerie het niet opportuun achtte verzoekende partij voor deze laatste feiten te vervolgen, en dit ondanks het feit dat verzoekende partij – in het verleden al veroordeeld werd voor, zoals verwerende partij poneert maar niet verder verduidelijkt – feiten die zich *“klaarblijkelijk”* opnieuw in dezelfde sfeer bevinden als die waar verzoekende partij in het verleden al correctioneel voor werd veroordeeld.

De Raad herhaalt dat het loutere feit dat verzoekende partij in een ondertussen ver verleden drie correctionele veroordelingen en drie veroordelingen voor verkeersinsbreuken heeft opgelopen niet volstaat om aan te nemen dat zij thans door haar gedrag een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Verder heeft de verwerende partij opnieuw nagelaten de precieze aard en de ernst van de laatste feiten van 2017 en 2019 te duiden en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om op correcte gronden tot de vaststelling te kunnen komen dat verzoekende partij op datum van de bestreden beslissing, zijnde 28 juni 2021 een persoonlijk gedrag vertoont dat een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

3.8. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het advies van het parket en stelt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de overwegingen uit het arrest nr. 248.191 van 26 januari 2021. Zij argumenteert dat uit dit advies blijkt dat de feiten waarvoor verzoekende partij recent nog in aanraking kwam met justitie ernstige feiten betreffen. Uit de klassering zonder gevolg van deze feiten kan niet anderszins blijken. Het is voorts toegestaan om rekening te houden met processen-verbaal die geen strafrechtelijke veroordeling uitmaken.

3.9. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt blijkt geenszins uit het advies van het parket welke precieze omstandigheden aan de feiten van 2017 en 2019 ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het gegeven dat deze feiten zonder gevolg geklasseerd werden heeft verder wel degelijk pertinentie in de beoordeling van de voldoende ernst van de feiten, temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij – weze het in het verre verleden – al correctioneel veroordeeld werd zodat niet zonder meer kan aangenomen worden dat - indien het wel degelijk dermate ernstige feiten betroffen, het parket daaraan geen gevolg zou gegeven hebben, louter omwille van technische of opportunitaire redenen. Evenmin wordt rekening gehouden met het gegeven dat sinds de laatste correctionele veroordeling in 2014 ten aanzien van verzoekende partij slechts éénmaal in 2017 en éénmaal in 2019 een proces-verbaal werd opgesteld voor strafrechtelijke feiten. Zoals immers uit de bespreking hoger is gebleken heeft het proces-verbaal voor het niet dragen van een identiteitskaart in 2016 weinig belang in de beoordeling ter zake, gelet op de verkeerde gevolgtrekking van het parket dienaangaande. De Raad herhaalt dat bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Uit de berichtgeving van het parket komt onvoldoende duidelijk naar voren dat de feiten van 2017 en 2019 toelaten te stellen dat verzoekende partij op 28 juni 2021 door haar gedrag nog steeds als een voldoende ernstig actueel gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

3.10. Met de motieven van de bestreden beslissing komt de verwerende partij niet tegemoet aan de overwegingen in het arrest nr. 248 191 van 26 januari 2021 waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“er moet wel degelijk duidelijk blijken wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.”*. De verzoekende

partij kan gevolgd worden dat het gezag van gewijsde van voormeld arrest is geschonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 43, §1, 2° en 45, §2 van de vreemdelingenwet ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak tot verder onderzoek van de overige middel(en)(onderdelen).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER